

Arrest

nr. 169 498 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: AL X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DEWOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 december 2015 en op 13 januari 2016.

1.3. Op 25 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 januari 2016 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Koerd te zijn, geboren op 15 januari 1970 in Mosul. U woonde uw hele leven in Mosul in verschillende wijken. In 1990 begon u te werken als ontwerper van plakkaten en affiches in het Ninewah lichtbedrijf. In deze periode begon u ook zelfstandig te werken als kunstenaar en u hield verschillende tentoonstellingen (Erbil 1995, Sulaymaniyah 1995, Mosul 1998 en 2000, Bagdad 1999). Dit werk bleef u doen tot de val van Saddam Hoessein in 2003. Na de val van Saddam Hoessein, begon u te werken als kunstenaar en manusje van alles voor het Amerikaanse Leger. U had deze baan verkregen met hulp van uw broer A.(...), die directeur was bij het Obrawi International Hotel (het voormalige Ninewah hotel) dat overgenomen werd door het Amerikaanse leger. Behalve in het hotel werkte u nog voor het Amerikaanse leger in het voormalige paleis van Saddam Hoessein dat omgevormd werd tot een legerkamp en nog later had u op de luchthaven van Mosul, die ook omgevormd werd tot een militaire basis, een eigen winkel en werkplaats. Hier werkte u als kunstenaar aan verschillende schilderijen en ook als ontwerper van posters voor de verschillende eenheden gestationeerd in Mosul. U kreeg de eerste keer problemen door uw werk in 2005, toen u opgebeld werd en bedreigd werd om op te houden met uw werk voor de Amerikanen. U besloot vanaf dat moment om permanent op de basis van de Amerikanen te slapen en nog maar sporadisch naar huis terug te keren. In 2007 werd er op uw ouderlijk huis een bedreiging geschilderd dat u onthoofd zou worden. De familie die op dat moment thuis was, heeft u aangeraden om bij uw oudste broer M.(...) in Tall Kayf te gaan slapen. U bleef op de militaire basis, en na een maand keerde uw familie één voor één terug naar huis. In 2010 werd u wederom bedreigd, deze maal werd er een bedreigende muurschildering op uw winkel binnen de luchthaven geschilderd. Na het vertrek van de Amerikanen uit Mosul, in 2011, werd het voor u moeilijk om naar uw eigen zaak in de Fasaliya wijk te gaan. Hierdoor werkte u slechts sporadisch met tijdelijke contracten en als subcontractor. U vreesde nog steeds om vervolgd te worden omwille van uw samenwerking met de Amerikanen. In 2012 en 2013 werd u nog tweemaal telefonisch bedreigd om uw werk voor de Amerikanen op te geven, en werd er geprobeerd geld te eisen voor uw leven. U benadrukte steeds dat u niet ging stoppen met werken en dat u uw job graag deed. U veronderstelt dat deze bedreigingen telkens door IS, in die tijd nog beter gekend als Al Qaida, werden uitgevoerd. U verklaart dat de bedreigingen kwamen van leden van deze terreurorganisatie omdat die het dialect spraken van de rand van Mosul, één maal werd een dreigtelefoontje gevoerd in een dialect afkomstig uit Tel Afar, waar vooral Turkmensen wonen. Verder geeft u aan, geen weet te hebben wie deze bedreigingen uitte. Met de inval van IS in Mosul, vreesde u vermoord te worden door IS, als represaille voor uw samenwerking met de Amerikanen. U vluchtte dan ook de stad uit rond 10 juni 2014. U verbleef een 20-tig tal dagen in Tal Kayf, voordat de schoonvader van uw broer A.(...), u kon komen oppikken en naar Sumel in Dohuk, Iraaks Koerdistan, bracht. Hier bleef u wonen tot u definitief vertrok uit het land op 1 augustus 2015. Gedurende dit jaar woonde u bij A.(...) S.(...), de schoonvader van uw broer. Hij had een groot huis, waar u een kamer voor uzelf had en hij had een bedrijf in keramiek waar u hielp met de boekhouding. U werd hiervoor financieel gecompenseerd en mocht in het bureau van het bedrijf schilderen en portretten maken. Verder woonden er in uw buurt nog twee vrienden van u, die u nog kende van in Mosul, namelijk M.(...) B.(...) K.(...) en A.(...).

Na een jaar geen contact gehad te hebben met uw familie, besloot u om niet langer op uw familie te wachten en reisde u op 1 augustus 2015 vanuit Dohuk met een toeristische bus naar Istanbul, Turkije. Daar leerde u een Iraakse smokkelaar kennen, H.(...) A.(...) R.(...), die u via Izmir naar Matelini, Griekenland, bracht. Na 4 dagen in een kamp gezeten te hebben, zette u uw tocht verder en via Athene kwam u in de buurt van België waar u een taxi naar België nam. Op 20 augustus 2015 kwam u aan in België, en op 21 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

U legt volgende documenten voor om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw origineel rijbewijs, een kopie van uw paspoort, een kopie van de bewonerskaart van uw vader, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader, uw originele kieskaart, uw originele lidkaart van de vakbond voor kunstenaars, uw origineel bewijs van eigendom van een winkel, een originele toegangsbadge voor het leger, 5 recto verso kopieën van toegangsbadges voor het Amerikaanse leger, 9 kopieën van certificaten uitgegeven door het Amerikaanse leger om u te bedanken voor uw diensten, 44 foto's ter ondersteuning van uw activiteiten, uw CV, een attest met vermelding van medewerking aan een tentoonstelling over kaligrafie, 5 attesten ter ondersteuning van de uitoefening van uw beroep als kunstenaar, een voorbeeld van een gemaakte poster voor het Amerikaanse leger.

B. Motivering

U verklaart in juni 2014 uit Mosul gevlucht te zijn nadat u verschillende keren bedreigd werd door Al-Qaida en vervolgens door IS omwille van uw jarenlange samenwerking met de Amerikanen. Nadien werd u door IS afgeperst. Hierdoor verliet u Mosul en vestigde u zich met de hulp van een familielid in Sumel, Dohuk, gelegen in Iraaks Koerdistan.

Na een grondige analyse van alle elementen uit uw dossier, is de Commissaris-generaal van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u van toepassing is. Uw identiteit, profiel als kunstenaar die voor het Amerikaans leger heeft gewerkt en uw Koerdische etniciteit worden niet in vraag gesteld, het Commissariaatgeneraal benadrukt daarentegen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Mosul in de provincie Nineveh. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak dat er in de provincie Nineveh een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet).

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw regio van herkomst te vestigen, wat u in het jaar voorafgaand aan uw vertrek uit Irak al deed. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u, iemand die zichzelf als Koerd identificeert (CGVS 1, p.2), zich (opnieuw) in de Kurdistan Region of Iraq (KRI) vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Dohuk, meer specifiek Sumel, over een sociaal-economisch netwerk beschikt waar u op kan terugvallen. Zo haalt u zelf aan dat u bij A.(...) S.(...), de schoonvader van uw broer, een jaar gewoond heeft. U omschrijft hem meer dan eens als een familielid (CGVS 1, p.4, p.10 en CGVS 2, p.5, p. 7) en in uw eerste gehoor geeft u aan dat u nog steeds contact met hem onderhoudt (CGVS 1, p.6). A.(...) beschikt daarnaast over een eigen winkel in keramische tegels (CGVS 1, p.10) waar u ook hielp met de boekhouding en hiervoor financieel vergoed werd (CGVS 2, p.5). Verder verklaart u dat uw oom, zoals u A.(...) noemde, over een groot huis beschikt, waarin u zelfs uw eigen kamer had (CGVS 2, p.8). U heeft nooit problemen gehad met A.(...) (CGVS 2, p.8) en hij behandelde u als gast goed. Hij hielp u zelfs om rond te komen (CGVS, p.9). Naast de schoonvader van uw broer, heeft u spontaan verschillende vrienden opgenoemd die in de buurt van Sumel wonen (CGVS 1, p.10). Deze vrienden kende u nog vanuit Mosul, en sommigen van hen waren ook kunstenaars (CGVS 2, p.3). U verklaart dat u zo weinig mogelijk in contact kwam met uw omgeving, en van het huis naar het bureau van de winkel ging en omgekeerd (CGVS 2, p.5), later geeft u evenwel aan dat het mogelijk was om met uw vrienden uit Sumel een uitstap te maken (CGVS 2, p.8). Daarnaast heeft u een historische band met de KRI. Zo hebt u uw eerste tentoonstelling in 1995 in Erbil gehouden en trad u toe tot de Artists Union of Erbil. Later volgde er nog een voorstelling in de KRI, namelijk in Sulaymaniyah, ook in 1995 (CGVS 2, p.3). U verklaart in uw eerste interview dat deze projecten uw favoriete tentoonstellingen waren. Deze tentoonstellingen gingen over de vruchten van migratie, "Thimar Al Hijra", over Koerdische vluchtelingen en de mishandelingen die ze ondergingen tijdens het regime van Saddam Hussein (CGVS 1, p.8), wat aantoont dat u toch een bepaalde affiniteit heeft met de Koerdische zaak. Verder beschikte u over de mogelijkheid, in het bureau van de winkel van A.(...) (CGVS 2, p.5), om te schilderen en dus uw activiteiten als kunstenaar verder te zetten. Gezien bovenstaande bevindingen, kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich opnieuw in de KRI vestigt.

De redenen die u aanhaalt waarom u zich niet opnieuw in de KRI zou kunnen vestigen, zijn niet overtuigend. Zo verklaart u dat u als Koerd uit Mosul, slachtoffer zal worden van een vorm van discriminatie (CGVS 2, p.6). Uit uw verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat u tijdens uw verblijf te maken zou gehad hebben met enige vorm van racisme of discriminatie. U vermeldt weliswaar 1 incident aan een checkpoint dat zich echter voordeed voor uw vestiging in Dohuk (CGVS 2, p.5-6 en p.9). Bovendien geeft u zelf aan dat A.(...) uw sponsor was (CGVS 1, p.19). Daarnaast haalt u aan dat Koerdische en Arabische namen vaak hetzelfde zijn (CGVS 2, p.6). U verklaart daarentegen dat uw naam wel volledig Arabisch is, wat echter wordt tegengesproken door informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). In deze lijst van Koerdische stammen staat namelijk uw stamnaam als een veel voorkomende stamnaam in Zuidelijk, of Iraaks, Koerdistan. Bovendien verklaart u zelf dat uw stamnaam een bekende stam is onder de Koerden

(CGVS 1, p.3) Dit impliceert toch dat, op basis van uw achternaam, een Koerdische achtergrond aannemelijk is. Daarbovenop verklaart u dat, mocht u een tentoonstelling willen houden, u moeilijkheden zou ondervinden met de Koerdische autoriteiten omdat u kritisch tegenover hen staat (CGVS 2, p.5). Dit is echter moeilijk te geloven, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden geen kunst heeft gemaakt die kritisch staat tegenover het Koerdische regime, en zelfs eerder een voorkeur voor het Koerdische regime tentoon spreidde. Zo heeft u enkel nog maar voorstellingen gedaan met als thema Koerdische vluchtelingen ten tijde van Saddam Hussein (CGVS 1, p.8) en later in Bagdad een over romantiek (CGVS 2, p.4). Daarbij geeft u nog aan dat u 'ver van politiek bent' (CGVS 1, p.19).

Vervolgens verklaart u dat het voor u onmogelijk is om een verblijfsvergunning aan te vragen, en dat u gediscrimineerd zou worden door de Koerdische veiligheidsdienst, Asajish (CGVS 2, p.8). Zelf kwam u echter nooit in contact met deze organisatie en kan u zich geen gevallen herinneren van mensen die wel in contact zijn gekomen met Asajish (CGVS 2, p.8-9). Bovendien spreekt informatie beschikbaar bij het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier) de door u geuite vrees tegen. Hierin staat immers dat het mogelijk is om als Koerd de KRI binnen te komen en een vergunning te krijgen en dat het voor Koerden met sponsors, zoals in uw geval, relatief makkelijk is om binnen te geraken. Deze informatie bevestigt dat er moeilijkheden zijn aan de checkpoints van de grens met de KRI, maar gezien u erin geslaagd bent deze door te komen en u nog steeds over een sponsor beschikt, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u probleemloos terug in de KRI binnen kan geraken. Daarnaast kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat u problemen zou gekend hebben omwille van het al dan niet hebben van een verblijfsvergunning. Toen u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gevraagd werd naar uw laatste officieel geregistreerde adres binnen Irak, gaf u spontaan aan dat dit bij A.(...) in Sumel was (CGVS 1, p.15). Bovendien verklaarde u dat A.(...) zeker informatie heeft doorgegeven dat u bij hem verbleef (CGVS 1, p.19). Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkel persoonlijk probleem in Koerdistan heeft ervaren gedurende uw verblijf aldaar (CGVS 2, p.9). Dit alles toont aan, gezien uw persoonlijke situatie, dat u over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. KRI regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRI-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vonden de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KRI-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 243.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRI-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRI-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen KRI en de Centraal-Iraakse regering op scherp.

Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord- Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in de provincie Dohuk, in het dorp Suleem, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Uw documenten, ter ondersteuning van uw asielaanvraag, hebben allerm minst een invloed op bovenstaande analyse. Uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw origineel rijbewijs, een kopie van uw paspoort, een kopie van de bewonerskaart van uw vader, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader en uw originele kieskaart bevestigen uw identiteit en uw vroegere woonplaats. Ze beïnvloeden echter op geen enkele manier uw mogelijkheid tot het vestigen in Dohuk. Uw originele lidkaart van de vakbond voor kunstenaars, uw origineel bewijs van eigendom van een winkel, een originele toegangsbadge voor het leger, 5 recto verso kopieën van toegangsbadges voor het Amerikaans leger, 9 kopieën van certificaten uitgegeven door het Amerikaans leger om u te bedanken voor uw diensten, 44 foto's ter ondersteuning van uw activiteiten, uw CV, een attest met vermelding van medewerking aan een tentoonstelling over kaligrafie, 5 attesten ter ondersteuning van uitoefening van uw beroep als kunstenaar en een voorbeeld van een gemaakte poster voor het Amerikaanse leger bevestigen allemaal uw activiteiten als kunstenaar, en dat u tewerkgesteld was in het Amerikaanse leger. Dit wordt echter niet in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, werpt verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de toekenning van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 1A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet – op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de eerste plaats moet nagaan of hij recht heeft op het vluchtelingenstatuut. Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en meent dat zijn werk als kunstenaar en zijn werk voor het Amerikaanse leger gegronde argumenten zijn voor een vrees voor vervolging op een dubbel niveau, namelijk omdat er sprake was van collaboratie met de Amerikanen en door de activiteit van kunstenaar in se. Verzoeker wijst erop dat hij verschillende problemen heeft gekend door zijn werk. Het begon in 2005 met dreigementen, die uitvoerig werden besproken tijdens het eerste gehoor. Hij

benadrukt dat hij een vrees heeft omwille van zijn beroep en betoogt dat hij door zijn beroep als kunstenaar tot een sociale groep behoort. Verzoeker meent dat dit een serieuze grond is, aangezien hij om deze reden zijn regio is ontvlucht. Hij laakt dat de motivering van de bestreden beslissing enkel een appreciatie bevat van het intern beschermingsalternatief maar geen enkele beschouwing ten aanzien van de vluchtelingenstatus. Op geen enkel moment bouwt het Commissariaat-generaal verder op de vrees die hij aanhaalt door de uitoefening van zijn beroep. Door meteen het intern beschermingsalternatief te bekijken en geen motivering te verschaffen over het vluchtelingenstatuut, is naar mening van verzoeker artikel 48/5, § 3 alinea 3 van de vreemdelingenwet geschonden. Volgens verzoeker gaat de bestreden beslissing op geen enkel moment na wat zijn persoonlijke situatie is (werk met Amerikanen, artiest) en waarom hij hiervoor een risico zou kunnen lopen. Hij benadrukt in dit verband dat niet enkel moet worden nagegaan waar hij een sociaal netwerk of familieleden zou hebben. Dit aspect werd niet door het Commissariaat-generaal aangekaart en zou al in se een vernietiging verantwoorden, aldus verzoeker.

Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheid van een intern beschermingsalternatief. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat Mosul hem geen veilig onderkomen kan bieden. Het Commissariaat-generaal gaat echter verder en stelt dat uit zijn persoonlijke verklaringen blijkt dat een intern beschermingsalternatief mogelijk is in Dohuk. Verzoeker werpt dienaangaande op dat het intern beschermingsalternatief niet wordt behandeld in het vluchtelingenverdrag. UNHCR heeft hieromtrent algemene richtlijnen gepubliceerd in 2003. Het principe werd eveneens ontwikkeld in een aantal nationale wetstelsels, zoals dat van België. Het concept wordt hernomen in het artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de praktijk van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet aantonen dat er twee voorwaarden worden getoetst voordat het beschermingsalternatief kan worden toegepast, namelijk de redelijkheid en de relevantie (toegankelijkheid). Bij het nagaan of het beschermingsalternatief toegankelijk is, gelden twee criteria: 'is de plaats veilig te bereiken' en 'zijn er juridische obstakels voor een hervestiging'? Volgens verzoeker is de zone niet veilig bereikbaar en bestaan er in zijn hoofde juridische obstakels om zich te vestigen in Dohuk.

Wat betreft het bereik van de zone verwijst verzoeker naar een aantal arresten van de Raad waaruit blijkt dat de vraag of de reis tot het interne vestigingsalternatief veilig is, centraal staat. Gesteld dat het bereik van de zone even belangrijk is als het veilig karakter van de plaatselijke situatie, dient volgens verzoeker te worden nagegaan hoe hij de regio Dohuk zal bereiken vanuit België. Hij benadrukt dat de bewijslast van de veilige reis en de bereikbaarheid van de zone in handen van het Commissariaat-generaal ligt. Verzoeker meent dat noch uit bestreden beslissing, noch uit de bijgevoegde rapporten kan worden afgeleid dat de weg veilig is. Hij betwist niet dat hij met het vliegtuig tot Erbil zal geraken zonder grote moeilijkheden. Uit de kaart blijkt volgens verzoeker dat de meest logische weg van Erbil tot Dohuk echter via Mosul gebeurt. Hij wijst er te dezen op dat het Commissariaat-generaal aanvaardt dat er in Mosul een reëel risico op ernstige schade bestaat. Verzoeker meent dan ook dat de reis van Erbil naar Dohuk voor hem onmogelijk is. Volgens verzoeker bestaan er drie checkpoints tussen Mosul en Dohuk. Dit zijn de plaatsen waar de door hem vermelde discriminatieproblemen voorvallen en zijn dus geen optie. Hij verklaart nog dat er ook dergelijke checkpoints bestaan tussen Erbil en Dohuk, als men de weg langs boven neemt (via Shanidar, Darzan, Sheladiz, ...). Dit betekent dat, ook al wordt Mosul vermeden, hij nog altijd blootgesteld zal worden aan het gevaar van de checkpoints in het noorden van Erbil. Volgens verzoeker is IS overal en niet enkel geconcentreerd in Mosul. Hij meent dan ook dat men niet van hem kan verwachten dat hij zich aan zulk gevaar blootstelt, aangezien dit een van de redenen van zijn vertrek uit Irak was. Hij betoogt dat hem dwingen terug te keren en deze weg af te leggen, in strijd is met artikel 3 EVRM en hij verwijst in dit verband naar het arrest Sufi and Elmi tegen United Kingdom van het EHRM van 28 juni 2011, waarin wordt gesteld dat een directe vlucht naar het alternatief nodig is en dat er zich geen ernstige schade mag voordoen in die regio. Volgens verzoeker zijn er drie militaire controles aan de ingang van Dohuk. De agenten die de papieren controleren vertrouwen enkel mensen die afkomstig zijn van de eigen streek. Personen die uit Mosul komen worden volgens verzoeker slecht bekeken en soms wordt hen de toegang geweigerd. Verzoeker stelt al meermaals moeilijkheden te hebben ondervonden om binnen te gaan in Dohuk omdat zijn documenten, afgeleverd in Mosul, niet werden aanvaard. Hij wijst er nog op dat het document dat door het Commissariaat-generaal werd toegevoegd aan het administratieve dossier weinig of geen informatie geeft over de feitelijke veiligheid van het trekken van de ene zone naar de andere. Er worden slechtst statistieken weergegeven die geen nut vertonen voor deze zaak.

Wat betreft de juridische obstakels, benadrukt verzoeker dat hij heeft uitgelegd hoe een vergunning nodig is voor iemand uit Mosul om zich in Dohuk te vestigen. Toen hij bij zijn oom ging, nam deze laatste hem gewoon mee in de auto en verstopte hij verzoeker om langs de checkpoints te komen. Indien verzoeker zich permanent zou vestigen in de regio zou hij een procedure moeten beginnen om

een vergunning te krijgen. Personen uit Mosul krijgen die volgens verzoeker echter zelden. Verzoeker merkt nog op dat er een klacht tegen hem hangende is omdat hij de Koerdische autoriteiten heeft beledigd op het werk. Hij stelt dat hij zich ten gevolge van deze klacht in Mosul moest melden op het Koerdisch bureau, dat gecoördineerd blijft met Koerdische autoriteiten in Dohuk. Alle informatie die hier wordt verzameld wordt dus doorgegeven aan de Koerdische autoriteiten te Dohuk, wat volgens verzoeker voor problemen kan zorgen bij de procedure voor een verblijfsvergunning in Dohuk. Er bestaat volgens verzoeker bovendien een bevel om, één keer aangekomen in het gebied, dit niet meer te verlaten. Verzoeker zal naar eigen zeggen bij een terugkeer naar Dohuk na zijn verblijf in België moeten uitleggen waar hij al die tijd was en hij zal gesanctioneerd worden voor deze afwezigheid. Hij vervolgt dat een Irakees de vrijheid heeft om zich te verplaatsen in zijn regio, maar dat bij elke nieuwe vestiging bepaalde identiteitsdocumenten moeten gepresenteerd worden, wat ook blijkt uit de informatie die het Commissariaat-generaal zelf heeft toegevoegd aan het administratief dossier. Volgens verzoeker rijst de vraag hoe hij in staat zal zijn om de gevraagde documenten te hebben om Dohuk binnen te komen, gelet op het feit dat er specifieke identiteitsdocumenten nodig zijn, dat hij een groot deel van zijn documenten in een haast heeft achtergelaten in Mosul en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het bekritisseren van de Koerdische autoriteiten. Verzoeker benadrukt dat ook om te werken deze vergunning nodig is en stelt dat dit voor hem vermoedelijk onmogelijk zal zijn zodat hij ook geen toegang zal hebben tot een stabiele werksituatie. Waar het Commissariaat-generaal lijkt te bepalen dat hij kan werken bij zijn oom, werpt verzoeker op dat hij nooit echt officieel gewerkt heeft en nooit een salaris gekregen heeft dat als zodanig kan worden beschouwd. Dit zou aldus betekenen dat hij zonder legale vergunning zou werken. Het Commissariaat-generaal lijkt aldus voor te stellen dat een precaire juridische situatie, die voorts illegaal zou zijn, voor hem een werkalternatief zou zijn. Gegeven dat de procedure lang en vermoedelijk op een negatief resultaat zou kunnen uitlopen, meent verzoeker dat hij het risico loopt om zich in een precaire juridische situatie te bevinden die onaanvaardbaar is, gezien de gestelde voorwaarden voor het intern beschermingsalternatief. Hij besluit uit het voorgaande dat Dohuk geen toegankelijk intern vluchtalternatief vormt.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het nagaan of het beschermingsalternatief redelijk is, inhoudt dat bepaalde aspecten in de regio zelf bestudeerd worden, met name de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief. Er wordt in deze context ook nagegaan of de verzoeker een sociaal netwerk heeft in de voorgestelde regio. Verzoeker verwijst naar UNHCR om licht te werpen op wat het onderzoek tot redelijkheid veronderstelt. Ook wat betreft het sociale netwerk verwijst verzoeker naar UNHCR: *“hoewel een familiaal netwerk een mogelijke vorm van bijstand is, stelt het UNHCR dat dit netwerk in veel gevallen uitgeput is. Uit de nekele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in een of andere stad van het land, kan niet automatisch afgeleid worden dat iemand er ook op ondersteuning kan rekenen”*. Verzoeker stelt dat de enige echte familiale aanwezigheid in Dohuk de schoonvader van zijn broer is, die hij beschouwt als ‘oom’. Eén persoon kan volgens verzoeker niet als sociaal netwerk worden beschouwd en er moet ook rekening worden gehouden of er nog contact met de persoon wordt gehouden en kan opgenomen worden. Verzoeker stelt dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn oom. Bovendien heeft zijn oom een misdrijf gepleegd door hem illegaal op het gebied van Dohuk te laten komen. Het feit dat verzoeker hem opnieuw zou vervoegen in Dohuk zou hem aldus in moeilijkheden kunnen brengen. Verzoeker meent dan ook dat dit element van de schoonvader, die hij beschouwt als een oom, niet tegen hem kan worden gebruikt inzake het intern beschermingsalternatief. De aanwezigheid van deze ‘oom’ betekent immers niet dat hij een uitgebreid sociaal netwerk heeft in de regio en dat hij hierop zou kunnen rekenen om een waardig leven te leiden, met toegang tot werk en goede levensomstandigheden. Wat betreft zijn kennissen, wijst verzoeker er nog op dat hij tijdens het gehoor duidelijk heeft gemaakt dat hij weinig of geen kennissen overhield in Dohuk.

Inzake de mogelijke discriminatie wegens het feit dat hij uit Mosul afkomstig is, meent verzoeker dat de vaststelling in de bestreden beslissing volledig foutief is. Verzoeker verwijst naar meerdere elementen die de aangegeven bestaande discriminatie onderbouwen. Zo stelt hij tijdens het tweede gehoor duidelijk te hebben gemaakt dat hij eerder problemen had om binnen te dringen in Dohuk en dat hij slachtoffer werd van discriminatie door de plaatselijke controles. Door deze verregaande discriminatie bleef hij bovendien een groot deel van de tijd thuis en kwam hij zo weinig mogelijk in contact met andere mensen. Het probleem van discriminatie houdt in dat hem de toegang tot de regio zal worden geweigerd op basis van zijn herkomst, aldus verzoeker, die dan ook meent dat hij het risico loopt op mishandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en dat Dohuk dus geen redelijk vluchtalternatief voor hem kan vormen. Verzoeker stelt bijkomend nog dat hij de Koerdische overheid haat. Hij heeft bovendien de autoriteiten bekritiseerd in de context van zijn werk in Mosul. Hij heeft ook uitgelegd dat hij van plan was om een tentoonstelling te organiseren waarbij hij de overheid bekritiseert. Verzoeker merkt in dit verband nog op dat een tentoonstelling over Koerdische vluchtelingen niet betekent dat hij het

Koerdische regime tentoon stelt en hij begrijpt niet op welke elementen het Commissariaat-generaal zich baseert om te besluiten dat hij meer pro-Koerdische regering is. Hij haalt genoeg elementen aan die uitleggen waarom hij problemen ondervindt met het Koerdische regime en waarom hij er tegen is, aldus nog verzoeker.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest waar de Raad een positie inneemt ten opzichte van een intern vluchtalternatief voor een Congolese verzoeker. Het arrest stelt dat de verzoeker geen intern vluchtalternatief kan vinden in Kinshasa omdat dit niet redelijk zou zijn. Verzoeker meent hieruit te kunnen afleiden dat een tijdelijk en kortstondig (ook van een jaar) verblijf in Dohuk niet volstaat om vast te stellen dat hij hier een redelijk vluchtalternatief zou kunnen opbouwen, dat de toepassing van het intern beschermingsalternatief concreet en geïndividualiseerd moet gebeuren, dat de economische en sociale leefomstandigheden in het alternatieve gebied essentieel en correct geëvalueerd moeten worden en dat het ontbreken van een sociaal netwerk bepalend is voor het toepassen van het intern beschermingsalternatief. Hij benadrukt in dit verband dat zijn hele familie in Mosul woont en dat hij weinig sociaal contact en weinig integratie kende gedurende zijn éénjarig verblijf in Dohuk, en betoogt dat hij in Dohuk geen reële mogelijkheid op een stabiele materiële situatie heeft, wat werd aangetoond aan de hand van het ontbreken van de verblijfsvergunning.

Verzoeker wijst nog op het beginsel van behoorlijk bestuur 'audi alteram partem', dat de administratie verplicht een voorafgaand verhoor te voorzien alvorens een maatregel te nemen waarvan de gevolgen op ernstige wijze de situatie of de belangen van de betrokkene kunnen aantasten. Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing het principe van het intern vluchtalternatief toegepast wordt. Hij wijst er op dat hij hier echter op geen enkel moment tijdens het gehoor van op de hoogte werd gebracht. Er werden hem enkel gerichte vragen gesteld over een mogelijk sociaal netwerk en onderkomen dat hij zou kunnen hebben in Dohuk. Verzoeker meent dat, nu de bestreden beslissing tal van elementen aanvoert die staven dat hij zich in Dohuk zou kunnen vestigen, hij in een positie wordt geplaatst dat hij documenten moet voorleggen die deze argumenten kunnen tegenspreken. Hij meent dat aldus de bewijslast die op hem rust, zwaarder wordt en dat artikel 4 van de Kwaliteitsrichtlijn, waaruit volgt dat het Commissariaat-generaal het bewijs moet leveren van de pertinentie en de redelijkheid van het intern vluchtalternatief, geschonden is. Verzoeker is van mening dat de vaststellingen in de bestreden beslissing niet objectief verifieerbaar zijn aangezien ze verzameld werden op basis van te weinig vragen. Verzoeker stelt dat hij niet eens op de hoogte was van een eventuele toepassing van het intern vluchtalternatief en dat hij in deze context geen uitleg kon verschaffen. Dit betekent dat het Commissariaat-generaal is overgegaan tot het nemen van een ernstige beslissing met ernstige gevolgen (weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming) op basis van slechts een summier onderzoek, aldus verzoeker.

Verzoeker besluit uit bovenvermelde elementen dat het intern vluchtalternatief in Dohuk niet kan toegepast worden in zijn geval, dat zijn asielaanvraag dus bestudeerd dient te worden ten opzichte van Mosul en dat hem aldus de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Indien de Raad toch de oplossing van een intern vluchtalternatief in Dohuk aanvaardt, wenst verzoeker een aantal opmerkingen te maken omtrent de situatie in de regio. Verzoeker betwist het oordeel van het Commissariaat-generaal dat de situatie er stabiel is en weinig incidenten kent. Hij verwijst in dit verband naar informatie waaruit volgens hem blijkt dat door de veiligheidsdiensten in Dohuk een terreurklimaat wordt gehandhaafd en dat de regio niet vrij is van incidenten. Met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal toegevoegde COI-Focus merkt verzoeker op dat het feit dat de aanvallen meer 'gericht' zijn dan in andere zones niet wegneemt dat er vaak burgerslachtoffers vallen. Verzoeker haalt een aantal elementen aan uit deze COI-Focus en hij is van mening dat het Commissariaat-generaal een partijdige lezing doet van de gebruikte bronnen en bewust pertinente een relevante informatie weglaat. Bovendien meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal geen antwoord biedt op de geciteerde informatie, die volgens hem een reëel risico voor de inwoners van Dohuk aantoonde. Volgens verzoeker moet daarnaast nog een ander element in rekening worden gebracht om de algemene situatie in Dohuk te evalueren. Het Commissariaat-generaal geeft zelf aan dat het aantal IDP's hoog ligt in Dohuk, wat volgens verzoeker een impact heeft op de algemene veiligheidssituatie in de regio. Verzoeker haalt informatie aan waaruit dit moet blijken en stelt dat het groot aantal IDP's in de Koerdische zone gevolgen heeft voor de algemene veiligheid in de zone en de algemene levensomstandigheden. De regio kan het aantal IDP's moeilijk aan en moet bepaalde protesten en noodsituaties beheersen. Verzoeker benadrukt nog dat de inhoud van de door hem aangehaalde informatie strookt met hetgeen hoger werd aangehaald over zijn verblijfsvergunning en de toegang die hem hoogstwaarschijnlijk zou beperkt worden door zijn etnische, religieuze identiteit of afkomst, *in casu* Mosul.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat de algemene veiligheidssituatie in Mosul onderzocht dient te worden. Verzoeker is van mening dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van veralgemeend geweld en dat zijn

aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of persoon. Het Commissariaat-generaal heeft blijkbaar dezelfde mening aangezien in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Mosul in de provincie Nineveh. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak dat er in de provincie Nineveh een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet).”* Verzoeker meent dan ook dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat, niettegenstaande zijn identiteit en zijn profiel als kunstenaar die voor het Amerikaans leger heeft gewerkt en zijn Koerdische etniciteit niet in vraag worden gesteld, het concept van intern vluchtalternatief op hem van toepassing is en hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn regio van herkomst te vestigen, wat hij in het jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak al deed, en rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij, iemand die zichzelf als Koerd identificeert, zich (opnieuw) in de Kurdistan Region of Iraq (KRI) vestigt, waar voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers profiel als kunstenaar en het feit dat hij tewerkgesteld was in het Amerikaanse leger niet worden betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker verschillende keren werd bedreigd door Al-Qaida en vervolgens door IS omwille van zijn jarenlange samenwerking met de Amerikanen, noch dat hij nadien door IS werd afgeperst.

Daarnaast wijst het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat er in de provincie Nineveh, waarvan verzoeker afkomstig is, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal is evenwel van oordeel dat verzoeker in de provincie Dohuk, in het dorp Suleem, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Bij de beoordeling wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Het Commissariaat-generaal verwijst in de bestreden beslissing onder meer naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Country Information and Guidance, Iraq: Internal relocation (including documentation and feasibility of return), waaruit moet blijken dat het mogelijk is om als Koerd de KRI binnen te komen en een vergunning te krijgen en dat het voor Koerden met sponsors relatief makkelijk is om binnen te geraken. De Raad acht deze informatie evenwel niet actueel genoeg om te kunnen besluiten dat verzoeker zich (opnieuw) in de KRI zou kunnen vestigen. Immers, hoewel het document zelf dateert van november 2015, behelst de erin vervatte informatie een verslagperiode van november 2011 tot december 2014. Uit deze informatie blijkt overigens dat een (tijdelijk) verblijf in de KRI slechts wordt toegestaan indien men beschikt over een sponsor (indien men langer dan een maand wil blijven), na akkoord van de veiligheidsdienst Asayish en na medische tests, dat de regels van de verblijfsprocedure strikt worden toegepast, dat verblijf kan worden geweigerd om veiligheidsredenen en dat verblijfsvergunningen op regelmatige basis, doorgaans elke 7 tot 10 dagen, moeten worden

vernieuwd. Wie zich voor een langere periode of permanent in de KRI wil vestigen kan, na het voorleggen van een brief van de Mukthar van zijn buurt, een identiteitskaart en een sponsor, bij de Asayish een 'Information Card' bekomen met onbeperkte geldigheid, (p. 60). Tevens blijkt uit dezelfde informatie dat ingevolge de massale influx van IDP's in de KRI in juni 2014, de toegang tot de KRI beperkt werd, dat minder IDP's de toegang verleend worden, dat verschillende regels worden toegepast afhankelijk van iemands etnie en religie, dat er geen algemeen gemeenschappelijk toegangsbeleid bestaat en dat het beleid toegepast aan de checkpoints in toenemende mate onvoorspelbaar wordt. Volgens UNHCR worden toegangsbeperkingen gelinkt aan criteria als gezinssamenstelling, religieuze/etnische achtergrond, plaats van herkomst, het hebben van een sponsor en gebrek aan opvangcapaciteit. De toepassing van de gehanteerde criteria aan de checkpoints kan variëren of kan plots wijzigen. Wanneer toegang verleend wordt kunnen bovendien bijkomende voorwaarden worden opgelegd opdat IDP's zich bij de lokale autoriteiten kunnen registreren (p. 61-63). Gelet op het feit dat de Koerdische autoriteiten bezorgd blijven over mogelijke terroristische activiteiten op het grondgebied van de KRI en mede in acht genomen de influx aan IDP's sinds 2014, elementen welke er blijkens voormelde informatie in het verleden reeds toe hebben geleid dat checkpoints regelmatig voor langere tijd werden gesloten en dat alle IDP's de toegang werd geweigerd, is de Raad, gelet op het geheel van wat voorafgaat, van oordeel dat het hem *in casu* aan actuele informatie ontbreekt om te kunnen oordelen of de KRI in hoofde van verzoeker een intern vestigingsalternatief kan vormen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 januari 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS